

Sygnatura akt VIII Gz 161/13

POSTANOWIENIE

Dnia 9 grudnia 2013

Sąd Okręgowy w Szczecinie Wydział VIII Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Piotr Sałamaj

Sędziowie: SSO Krzysztof Górski

SSO Leon Miroszewski (sprawozdawca)

po rozpoznaniu w dniu 9 grudnia 2013 roku w Szczecinie

na posiedzeniu niejawnym

w sprawie z powództwa M. T.

przeciwko (...) Towarzystwo (...) z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda na postanowienie Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 22 maja 2013 roku w sprawie XI GC 556/12

postanawia:

oddalić zażalenie

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 22 maja 2013 roku Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie w punkcie 1. przyznał biegłemu sądowemu W. S. kwotę 1.994,37 złotych tytułem wynagrodzenia za sporządzenie pisemnej opinii w sprawie XI GC 556/12, a w punkcie 2. zobowiązał powoda do uiszczenia w terminie 7 dni kwoty 972,27 złotych tytułem uzupełniającej zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego, pod rygorem ściągnięcia tej kwoty w trybie egzekucji. W uzasadnieniu stwierdził, że to powód wnioskował o przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego, a z uwagi na to, że wynagrodzenie biegłego okazało się wyższe niż uiszczona zaliczka, to należało powoda zobowiązać do uzupełnienia zaliczki.

Powód wniósł zażalenie na to postanowienie zarzucając naruszenie art. 2 ust. 2 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych poprzez bezzasadne zobowiązanie powoda do uzupełnienia zaliczki podczas gdy wnioskującą opinię była pozwana. W związku z tym zarzutem wniósł o zmianę zaskarżonego postanowienia poprzez obciążenie pozwanej uiszczenia zaliczki o brakującą kwotę, a także o zasądzenie zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.

Pozwana w odpowiedzi na zażalenie pozwana wniosła o oddalenie zażalenia. W uzasadnieniu przyznała, że wnioskowała przeprowadzenie drugiego dowodu z opinii biegłego, natomiast to strona powodowa wniosła do niej szereg zastrzeżeń, które miały być wyjaśnione na rozprawie, a także złożyła wnioski dowodowe w tym wniosek o dopuszczenie dowodu z uzupełniającej opinii biegłego, co jest nowym dowodem, przeciwko któremu pozwana oponowała.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przedmiotem rozpoznania było rozstrzygnięcie, kto powinien być uznany za wnioskującego dowód z opinii biegłego, którego wynagrodzenie zostało przyznane zaskarżonym postanowieniem. Zdają się to rozumieć obie strony, odmiennie natomiast identyfikują wnioskodawcę co do tego dowodu.

Pozostając przy istocie niniejszego postępowania zażaleniowego należy zastrzec, że nie jest nią zagadnienie prawidłowości samej decyzji sądowej o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego, w tym ocena, czy było zasadne powołanie nowego biegłego. Nie jest również przedmiotem rozpoznania w niniejszym postępowaniu kwestia, czy dowód, który pociągnął za sobą wydatki, których pokrycie jest przedmiotem sporu pomiędzy stronami, spełnia warunki jego zgłoszenia w odpowiednim czasie. W związku z powyższym wiążący jest w niniejszym postępowaniu tryb przeprowadzenia dowodu przez Sąd pierwszej instancji, a w szczególności to czy Sąd działał na wniosek czy z urzędu, a o ile działał na wniosek, to czyj wniosek realizował. Rzecz jasna prawidłowość tego działania poddaje się ocenie, natomiast może to nastąpić dopiero w ramach rozstrzygnięcia sprawy co do istoty oraz ewentualnej kontroli instancyjnej takiego rozstrzygnięcia.

W pozwie powód wniósł o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu techniki maszyn budowlanych celem ustalenia przyczyny i zakresu szkody powstałej w maszynie budowlanej opisanej w pozwie, wartości rzeczywistej tej maszyny według stanu sprzed uszkodzenia, kosztów naprawy, wartości pozostałości maszyny budowlanej oraz wysokości szkody całkowitej.

W sprzeciwie od nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym pozwana wniosła tylko o przeprowadzenie dowodów z dokumentów, choć w treści uzasadnienia sprzeciwu podniosła twierdzenia o zaniechaniach, braku ostrożności, nieodpowiedzialnym i samowolnym działaniu powoda, a pod tym stwierdzeniem powołała się na „opinię biegłego rzeczoznawcy”, co jednak nie może być uznane za złożenie wniosku dowodowego o dopuszczenie opinii biegłego sądowego.

Zarządzeniem z dnia 23 kwietnia 2012 roku Przewodnicząca w Sądzie Rejonowym wezwała pełnomocnika powoda do uiszczenia kwoty 1500 złotych tytułem zaliczki na wynagrodzenie biegłego. Zaliczka ta została uiszczona. Postanowieniem z dnia 9 sierpnia 2012 roku Sąd Rejonowy dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu techniki maszyn budowlanych zgodnie z wnioskiem powoda. Wykonanie opinii zlecono biegłemu Z. G.. Do wydanej przez niego opinii zastrzeżenia wniosła pozwana, przy czym zarzuciła niepełność i lakoniczność opinii, brak wystarczającego uzasadnienia, brak rzetelnych badań technicznych. Mimo wyjaśnienia ustnego opinii na rozprawie pozwana podtrzymała zarzut braku kategoryczności i stanowczości opinii a także to, że opierała się ona na opinii prywatnej przedłożonej przez powoda.

Jeszcze na rozprawie podczas której wyjaśnienia składał biegły Z. G. pozwana wniosła o powołanie nowego biegłego. Wniosek ten podtrzymała pismem z dnia 6 grudnia 2012 roku. Zakreśliła tezę dowodową zawierającą wszystkie okoliczności wskazane we wniosku powoda o dopuszczenie dowodu z opinii biegłego, a dodatkowo wskazała, jako element tezy dowodowej, okoliczności zdarzenia mające wpływ na uszkodzenia koparko-ladowarki. Powód kwestionował potrzebę powołania nowego biegłego, a wskazanie nowej okoliczności w tezie dowodowej uznał za spóźnione.

Postanowieniem z dnia 14 stycznia 2013 roku Sąd Rejonowy przyznał biegłemu Z. G. wynagrodzenie za sporządzenie opinii pisemnej w kwocie 477,90 złotych i oddalił wniosek biegłego, żądającego kwoty 1.911,60 złotych w pozostałej części. Sąd Rejonowy uznał, że opinia biegłego Z. G. nie może być miarodajna bowiem w głównej mierze odnosi się, przez akceptację, do opinii prywatnej, którą dołączył powód. Stwierdził, że konieczne stało się powołanie nowego biegłego, bowiem odpowiedzi biegłego Z. G. w sprawach ceny maszyny poddawanej opinii, kosztów jej naprawy oraz wartości pozostałości, powielaly tezy powołanej opinii prywatnej, a biegły sądowy nie potrafił jej poprzeć własnymi argumentami.

Sąd Rejonowy nie wydał nowego postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego, natomiast zlecił sporządzenie opinii na podstawie poprzedniego postanowienia biegłemu sądowemu W. S.. Biegły ten przedstawił opinię oraz rachunek, który został zaakceptowany przez Sąd Rejonowy zaskarżonym postanowieniem.

Z powyższego wynika, że zlecenie opinii biegłemu W. S. nastąpiło w efekcie pierwotnego wniosku dowodowego powoda. Sąd pierwszej instancji nie wydał odrębnego postanowienia dowodowego, nie rozszerzył też, ani nie zmienił zakresu tezy dowodowej opinii w stosunku do tej, która była wnioskowana w pozwie. Potraktował zatem inicjatywę pozwanej nie jako inicjatywę dowodową, lecz jako czynność procesową inicjującą weryfikację dotychczasowej postaci dopuszczonego dowodu z opinii biegłego sądowego. Tym samym nie zachodzi okoliczność podejmowania czynności połączonej z wydatkami na wniosek obu stron uzasadniającej rozłożenie ciężaru zaliczki, o którym mowa w art. 130⁴ k.p.c.

Należy dodać, że Sąd Rejonowy traktował zlecenie kierowane do biegłego W. S. jako zmierzające do udzielenia odpowiedzi na kwestie wskazane w tezie dowodowej postanowienia o dopuszczeniu dowodu z opinii biegłego wydanego na wniosek powoda. Uznał bowiem, co dobitnie wyraził w postanowieniu z dnia 14 stycznia 2013 roku, że opinia biegłego Z. G. nie zawierała odpowiedzi na zagadnienia wskazane w postanowieniu dowodowym dotyczącym opinii biegłego.

Nie ma więc racji skarżący, że przeprowadzając dowód z opinii biegłego W. S. Sąd Rejonowy realizował wniosek dowodowy strony pozwanej. W dalszym ciągu wykonywał czynności sądowe w oparciu o wniosek powoda, zmierzając do wyjaśnienia okoliczności wskazanych w tezie dowodowej tego wniosku. W związku z powyższym, zgodnie z art. 130⁴ § 1 i 3 k.p.c. naturalną konsekwencją zastosowania takiego trybu było wezwanie powoda do uzupełnienia zaliczki. Należy powtórzyć, że ocena prawidłowości takiego procedowania nie jest przedmiotem niniejszego postępowania zażaleniowego, może zaś być ono poddane weryfikacji, a także rozliczeniu, w ramach procesu rozstrzygnięcia sprawy co do istoty oraz przy ewentualnej kontroli instancyjnej takiego rozstrzygnięcia.

Mając na uwadze powyższe, należało, na podstawie art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. oddalić zażalenie.

SSO Krzysztof Górski SSO Piotr Sałamaj SSO Leon Miroszewski